

τε ἡ ἐξ ἵπποστάσια ἐρμητικῶς κεκλεισμένα καὶ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ μεμνημένους τὰ ἐν αὐτοῖς τελούμενα μυστήρια, ἅτινα μόλις θὰ δυνηθῇ τις νὰ πιστεύσῃ. Τὰ ἵπποστάσια ταῦτα εἶνε αὐτόχρημα ἐργαστήρια, ἐνθα οἱ ἄχρηστοι ἵπποι παραδιδόμενοι εἰς χεῖρας δεξιῶν τεχνιτῶν μεταμορφοῦνται ταχύτατα εἰς ζῶα σφριγῶντα καὶ ἐξαίρετα. Καὶ οἱ μὲν νομοθέται προσεπάθησαν νὰ προφυλάξωσι τοὺς ἐξαπατηθέντας ἀγοραστὰς, δίδοντες αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέφωσιν εἰς τοὺς πωλητὰς τοὺς ἵππους τοὺς προσδεδημένους ὑπὸ τῶν ἀναγωγικῶν λεγομένων ἐλαττωμάτων, τουτέστι τῶν ἀκυρῶν τὴν γενομένην ἀγοράν, ἀλλ' οἱ ἵπποκάπηλοι ἀψηφοῦσι τὰς προφυλάξεις ταύτας, διότι διὰ τῶν ἐν τοῖς ἵπποστασίοις κιβδηλοποιῶν ἐξαπατῶσι πάντας ἀπλοῦς τε καὶ πανούργους, καὶ αὐτοὺς τοὺς πανουργοτάτους, διότι ἐξαπατῶσι καὶ ἀλλήλους.

Ἰδοὺ δὲ αἱ κυριώταται καὶ περιεργότατοι συνταγαὶ τῶν κιβδηλοποιῶν τῶν ἵππων·

α' Ἴνα κατασταθῶσιν οἱ ἄχρηστοι ἵπποι ζῶηροὶ καὶ εὐρωστοὶ ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα δίδομεν εἰς αὐτοὺς μεγάλας δόσεις βρώμης ἐπὶ δέκα ἡμέρας· τὴν δὲ παραμονὴν τῆς πωλήσεως πλύνονται καὶ καθαρίζονται ἐπιμελῶς, καὶ τὴν ὥραν τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἀγοράν ἐμβάλλομεν ὑπὸ τὴν οὐρανὸν τῶν ὀλίγων γιγ-γίβερην.

β' Ἴνα θεραπείης προσωρινῶς ἀσθματικὸν ἵππον ἄφες τον νηστικὸν ἐπὶ τινα καιρὸν· τὴν δὲ ἡμέραν τῆς πωλήσεως δὸς τῷ ἄφθονον τριφύλλον βεβρεγμένον, ὅπερ ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν κιβδηλοποιῶν ὀνομάζεται *πότισμα*, ἔχον τὴν ιδιότητα, φαίνεται, νὰ ἐξογκήνῃ τοὺς πνεύμονας τῶν δυσμοίρων ζῶων, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ τρέχωσι πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ ἀσθμαίνωσι. Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος οὐχὶ σπανίως φονεύει τοὺς μάρτυρας τούτους τῆς καπηλείας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς αἶφνης πίπτει τις τῶν πωλουμένων ἵππων καὶ ἐκπνέει. Οἱ δὲ ἔμποροι χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ἀνησυχήσωσι, λέγουσιν ὑφ' οὖντες τοὺς ὤμους· «Τὸ πότισμα!»

γ' Πρὸς θεραπείαν ἀνιάτου πληγῆς τοῦ γόνατος, μεταχειρίζομεθα μέσον ἀπλούστατον. Κόπτομεν ἐκ νεκρῶν ἵππων τοῦ αὐτοῦ χρώματος τετράγωνον τεμάχιον τοῦ δέρματός των καὶ τὰ ἐπικολλῶμεν ἐπὶ τῶν πασχόντων γονάτων. Ζῶα οὕτω πως ἐπισκευασθέντα πολλάκις ἔτυχε νὰ ἀγορασθῶσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπ' αὐτῶν τῶν πωλησάντων, ἐξαπατηθέντων ἕνεκα τῆς τελειότητος τῆς ἐπισκευῆς.

δ' Πρὸς καταρτισμὸν ζεύγους ἵππων ἀμάξης γίνεται συχνοτάτη χρῆσις τῆς βαφῆς. Ὅθεν δὲν εἶνε σπάνιον τὸ νὰ ἴδῃ τις ἵππους σύροντας ἄμαξαν καὶ ἔχοντας ἡρώμα μέλαν λαμπρὸν ὡς ἔβενος, ἐὰν δ' αἶφνης βρεῖξῃ, ἀλλάσσοντας τὸ χρῶμα καὶ ἀναλαμβάνοντας τὸ ὑποκί-

τρινον ἄθλιον χρῶμα, ὅπερ εἶχον πρὶν ἢ βαφῶσι.

Πρὸς δὲ τούτοις βρῖνξουσιν τοὺς ὀδόντας τῶν γηραλέων ἵππων, ὥστε ἀφανιζομένων οὕτω τῶν ὀδόντων τῶν μαρτυρούντων περὶ τῆς ἀληθοῦς ἡλικίας, ὁ ἵππος φαίνεται κατὰ πολὺ νεώτερος. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι μυρίαι μηχαναὶ περὶ ὧν ἐὰν ἐπεμένομεν νὰ γράψωμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὐρωμεν τέλος. Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ κιβδηλοποιοὶ οἱ πάντα ταῦτα κατεργαζόμενοι πορεύονται καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀγοράν ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας μάστιγα καὶ μαστίζοντες τοὺς πρὸ αὐτῶν διερχομένους ἵππους ἢ ὁσάκις διέρχεται ὁ τοῦ συνεταίρου τοῦ ἵππος, ἀναφωνοῦντες ὥστε νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ ἀγοραστής «Περίφημος ἵππος... καὶ ἀπὸ σοῦ.» Ὁ δὲ ἀγοραστής ἀγνοῶν ὅτι ὁ λέγων ταῦτα ἔχει συμφέρον, πιστεύει εἰς αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον *τὴν παθαίνει*. Τὸ δὲ παιγνίδιον τοῦτο ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάντοτε ἐπιτυγχάνει.

Ἄς καταστρέψωμεν τὸν λόγον δι' ἀποτροπαίου τινὸς ἐπιτηδεύματος, τῶν ἀποσπώντων τὰς πτέρυγας τῶν πτηνῶν. Ἐπιθυμεῖτε, κυρίαι, νὰ μάθητε πόθεν προέρχονται καὶ πῶς προέρχονται τὰ στιλπνὰ πτερὰ δι' ὧν κοσμεῖτε τοὺς πέλους σας; Ὁ συγγραφεὺς ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε ἡσθάνθη συγκίνησιν ἀλγεινότεραν, ἢ ὅτε εἶδε τὴν βαρβαρότητα τῶν δημίων τῶν χελιδόνων, τῶν ἀγωνύμων προμηθευτῶν σας. Ἰδωμεν δὲ πρῶτον πῶς συλλαμβάνουσι τὰ δύσμοιρα ταῦτα θύματά των.

Κατὰ τὸ ἄκρον μακρῶν νημάτων ἐξηρητημένων ἐκ ραβδίων, προσδένουσιν ἔντομα ζωντανὰ ἅτινα ἵπτανται ὡς ἐὰν ἦσαν ἐλεύθερα. Αἱ χελιδόνες βλέπουσαι αὐτὰ ἐφορμῶσι καὶ τὰ κάπτουσι μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶν ταχύτητος, χωρὶς νὰ προῖδωσιν αἱ ἀτυχεῖς τὴν ὑποκρυπτομένην παγίδα. Ἡ ἄγρα δὲ αὕτη τῶν χελιδόνων εἶνε ἄφθονος καὶ μάλιστα τὰς θερμὰς ἡμέρας, ὅτε ἐπικείται βροχὴ καὶ αἱ χελιδόνες ἵπτανται χαμηλά. Ἀμα δὲ συλλαβόντες τὰ πτηνὰ ἀποκόπτουσι τὰς πτέρυγας τῶν ζωντανῶν, διότι τὰ πτερὰ οὕτω διατρυροῦσιν ἐπὶ πολὺ τὴν στιλπνότητά των! ... Ἐπειτα δὲ χωρὶς κἂν νὰ φροντίσωσι νὰ τὰ ἀποτελειώσωσιν, ἀπορρίπτουσι τὰ ἡκρωτηριασμένα σώματα τῶν δυσμοίρων πτηνῶν, ἅτινα σύρονται κατὰ γῆς σπαίροντα καὶ κυλίσονται ἐπὶ πολλὰς ὥρας βλαστίζομενα...

Ἀλλὰ φεῦ, ἀρκοῦσι ταῦτα, ἴσως δὲ καὶ πλεονα τοῦ δέοντος εἵπομεν.

*

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιῶδ.]

§ 5.

Τὸ μῖσος, τὸ πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τῶν ἡγεμόνων, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἐπιθυμία. Τὴν δὲ λύπην, ἣν αἰσθανόμεθα

ὀλιγορούμενοι, παρηγορεῖ καὶ καταπραΰνει ἢ πρὸς τοὺς προτιμωμένους ἐκδηλουμένη παρ' ἡμῶν καταφρόνησις. Ἀρνούμεθα δὲ πρὸς αὐτοὺς πᾶσαν φιλοφροσύνην, μὴ δυνάμενοι ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτῶν ὅ,τι ἐλκύει τὰς τῶν πολλῶν πρὸς αὐτοὺς τιμὰς.

56.

Διὰ τὴν ἐγκατασταθῆ τις ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ πάντα πράττει, ὅπως φανῇ ἤδη ἐγκαταστημένος.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

16.

— Ἐλεύθεροι εἶνε οἱ λόγοι μου, ἀνέκραζέ ποτέ τις τῶν ὑπαίθρων ρητόρων, δημηγορῶν πρὸς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ συναισθάνομαι ὅτι πατῶ ἐλεύθερον ἔδαφος.

— Ἀἶθος! ἀπῆντησέ τις τῶν ἀκροατῶν· πατεῖς τὰ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἀκόμη μοῦ χρεωστεῖς.

Ἦτον ὁ ταλαίπωρος ὑποδηματοποιὸς τοῦ ὑπαίθρου ρήτορος.

47.

Ἐβδομηκοντούτης ἐνυμφεύετο εἰκοσαέτιδα νεάνιδα.

Ὁ τελὼν τὸ μυστήριον δεσπότης ἠθέλησε νὰ ἐκφωνήσῃ προσλαλιὰν πρὸς τοὺς νεονύμφους. Ἐξέλεξε δὲ ὡς ρητόν του τὸ: «Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι.»

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

*. Ποσάκις νομίζομεν διαβαίνοντες παρ' ἡσυχῶ χωριδίῳ μεταξὺ ἀνθούτων δένδρων κεκρυμμένῳ, ὅτι ἐνταῦθα εἶνε ἡ ἔδρα πάσης εἰρήνης, τῆς αὐταρκειᾶς καὶ εἰλικρινοῦς συμβιώσεως. Ἀλλ' ἂν εἰσέλθωμεν εἰς τὰς καθ' ἕκαστον καλύβας, εὐρίσκομεν ἐν αὐταῖς, ὡς πανταχοῦ, ἀγωνίαν καὶ στενοχωρίαν, ἐπιθυμίαν καὶ πᾶθη, φόβον καὶ μεταμέλειαν, λύπην καὶ συμφορὰν καὶ φεῦ! τόσον ὀλίγην χαράν! (Γ. Ἑβερς).

*. Αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶν ὁ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ καὶ ἡ καταστροφή τοῦ πλουσίου. (Ἀλφ. Κάρ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατ' αὐτὰς παρετηρήθη ὅτι πολλὰ δυστυχήματα ἐγένοντο ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις οὐχὶ ἐξ ἀπλῆς ἀπροσεξίας τινῶν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων, ἀλλ' ἕνεκα παθήματος αὐτῶν. Τούτεστι πολλοὶ τῶν ὑπαλλήλων τούτων πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λεγομένου *δαλιτονισμού*, δὲν δύνανται δηλὰ δὴ νὰ διακρίνωσι καλῶς τὰ διάφορα χρώματα ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν πολλάκις ἐκλαβόντες τὸν ἐρυθρὸν φανὸν ἀντὶ τοῦ πράσινου ἐγένοντο αἵτιοι σιδηροδρομικῶν καταστροφῶν. Τούτου δ' ἕνεκεν ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῶν σιδηροδρόμων, οἱ μηχανικοὶ, οἱ ἐπιστάται καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ

γνώμονος (*aiguilleurs*) ἐξετάζονται νῦν ἐὰν ἔχωσιν ἀκριβῆ τὴν ὄρασιν, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ναυτικοί. Ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις κατὰ τὸν ἄρτι λήξαντα πόλεμον μετ' ἀπορίας μανθάνουσα ὅτι συχνότατα δυστυχήματα συνέβαινον κατὰ τὴν διὰ τῶν σιδηροδρόμων μεταφορὰν τῶν στρατευμάτων τῆς ἀπὸ βορρᾶ εἰς μεσημβρίαν καὶ τάνάπαλιν, ὑπέβαλε πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τῶν σιδηροδρόμων εἰς γενικὴν ἐπιτήρησιν. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψε, φαίνεται, ὅτι ἡ κακὴ τροφή, ἡ περὶ τὰ πνευματώδη ποτὰ κατάχρησις καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν χιόνων ἐν ταῖς ἀπεράντοις ῥωσικαῖς στέπποις, ἔβλαψαν τὴν ὄρασιν πλείστων μηχανικῶν καὶ σηματοφυλάκων, οὗ ἕνεκα καὶ τὰ συχνὰ δυστυχήματα.

Ἐπειδὴ σήμερον τὴν γενικὴν προσοχὴν ἐλκύει ὁ Ἐμῖρης τοῦ Ἀφγανιστάν, αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι περιέργους πληροφορίες περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ βίου. Ὁ Σεῖρ Ἀλῆς κατοικεῖ ἐν Καβούλ τὸ μέγαρον Βαλᾶ-Χισᾶν, ὅπερ ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς φρούριον. Ἀλλ' ἔχει ἐν τῇ αὐτῇ πόλει δύο ἐτι μέγαρα, ὧν τὸ ἐν κατοικεῖται ὑπὸ τῶν ἐγγάμων τέκνων του, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ πατρὸς του Δόστ-Μοχαμέτ. Ἡ γηραιὰ μήτηρ τοῦ Ἐμῖρη ζῇ ἐτι. Υἱὸν ἔχει ἓνα καὶ μόνον, τὸν Ἰακούβ-Χάν, ὃν, διατελοῦντα ὑπὸ δυσμένειαν καὶ πεφυλακισμένον ὄντα, ἀπληλευθέρωσεν ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ κατὰ τῶν Ἀγγλῶν πολέμου. Ἀλλὰ θυγατέρας ἀριθμεῖ 18, ἐξ ὧν δέκα εἶναι ἤδη ὑπανδροὶ. Οἱ γαμβροὶ τοῦ Ἐμῖρη εἶναι πάντες ὑποτελεῖς ἡγεμόνες. Κατὰ πανάρχαιον ἔθος, ἐκάστη θυγάτηρ τοῦ Ἐμῖρη νυμφευομένη λαμβάνει ὡς προῖκα μίαν πόλιν, ἧς τὰς προσόδους νέμεται ἐφ' ὅσον ζῇ. Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἐμῖρη ὑπολογίζονται εἰς 300· γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι αἱ Ἀφγανίδες φημίζονται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν ἐπὶ καλλονῇ. Ἐν Ἀφγανιστάν ἡ δουλεμπορία εἶναι μονοπώλιον τῆς κυβερνήσεως· οἱ δὲ μετερχόμενοι αὐτὴν δαφείλουσι νὰ προσφέρωσιν εἰς τὰ χαρέμια τοῦ Ἐμῖρη καὶ τῶν ὑποτελῶν ἡγεμόνων ἀριθμὸν τινα γυναικῶν ἐκ τῶν περικαλλεστάτων.

Πρὸ τριακοσίων μόλις ἐτῶν τὰ περόνια ἦσαν ὅλως ἄγνωστα, καὶ σήμερον δὲ ἐτι ἐνιαχοῦ τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ περόνια καὶ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ποτήρια εἶνε σπανιώτατα. Μέχρι τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ Γ' (1216—1272) οὐδεὶς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχε ποτε περόνια, πάντες δὲ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων. Ἀναφέρεται δ' ὅτι Ἰάκωβος ὁ Α', ὅτε προσεκάλεσέ ποτε εἰς συμπόσιον τὸν πρέσβυν τῆς Ἰσπανίας, «αἱ ΑΑ. ΜΜ. δὲν μετεχειρίσθησαν περόνια καὶ μετὰ τὸ συμπόσιον ἐπλυναν τὰς χεῖρας τῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕδατος.»

Πρώτῃ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ (1533—1603) λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη περόνια, λίαν δὲ βραδέως διεδόθησαν ταῦτα καὶ ἐν τῷ λοιπῷ βασι-